

عنوان مقاله:

رابعه در گذار از پل مجاز

محل انتشار:

فصلنامه ادبیات عرفانی و اسطوره شناختی، دوره 6، شماره 18 (سال: 1389)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

قدمعلی سرامی - دانشیار زبان و ادبیات فارسی دانشگاه آزاد اسلامی واحد زنجان

مهری تلخابی - مربی زبان و ادبیات فارسی دانشگاه آزاد اسلامی واحد خدابنده

خلاصه مقاله:

هدف مقاله پیش رو، آن است که نشان دهد چرا در قلمرو عرفان، همواره این گونه یاد شده است که نخست بار، زنی از عشق و محبت الهی دم زده است. در این مقاله، با نگاهی ساختارشکنانه، نخست، تردد روانی رابعه در دو قلمرو عشق و عرفان کاویده و آسیب گاههای نگره عرفانی رابعه با تامل بر خصیصه های وابستگی، مازوخیستی و از خود بیگانگی او گزارده می شود. سپس در بخشی با عنوان رابعه به مثابه زن نارسیسیست، چرایی گرایش او به عرفان از منظری نوین تحلیل می گردد. نتیجه به دست آمده از این مقاله آن است که گرایش به عرفان، گاه می تواند پیامد نوعی واپس خوردگی در قلمرو زیست جهان دنیوی فرد باشد.

کلمات کلیدی:

رابعه عدویه، حب الهی، از خود بیگانگی، نارسیسیسم، مازوخیسم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/853048>

